

Ἐφημερὶς ποῦ τὴν γράφει ὁ Σουρῆς.

Ἐκτον ἔτος τοῦτο εἶναι
κι' ἔδρα πάλιν αἱ Ἀθῆναι.

Ἐτος χίλια ὀκτακόσα κι' ὀγδοήκοντα ἑννέα,
καὶ αὐτὸς ὁ χρόνος θάχῃ περισσεύματα γενναῖα.

Ὁ Ρωμῆς τὴν ἐβδομάδα — μόνο μιὰ φορὰ θὰ θαίνει,
Κι' ὅταν ἔχω ἐξυπνάδα — κι' ὅποτε μοῦ κατεβαίνει.
Συνδρομητὰς θὰ δέγωμαι — διότι τοὺς ἀνέχομαι,
μοναχὰ 'στὰς Ἐπαρχίας — καὶ 'στὸ Ἐξωτερικόν,
ἐπειδὴ καιροὺς πτωχείας — τρέχει τὸ Ἑλληνικόν.
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνο — φράγκα δώδεκα καὶ μόνο,

γιὰ τὰ ξένα ὅμως μέρη — δεκαπέντε καὶ 'στὸ χέρι.
Ἀλλ' ἐδῶ συνδρομηταὶ — δὲν θὰ γίνωνται ποτέ,
κι' ὅσα φύλλα κι' ἀνκρατῆς — δὲν περνᾷς συνδρομητῆς.
Κι' οὔτε θέλω νταραβέρι — μὲ κανένα κανονιέρη.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ — ἀποστέλλονται σ' ἐμέ.
Μὲς 'στῶν φόρων τὴν ἀντάρα — κι' ὁ Ρωμῆς μας μιὰ δεκάρα.

Ὁκτωβρίου ἑνδεκάτη
κι' ἄνω κάτω τὸ Παλάτι.

Διακόσα, ἐβδομῆντα λογαριάζω
καὶ ὀλοένα οἷστρο κατεβάζω.

Ὁ Φασουλῆς ἀνοίγει τὰς Βουλὰς
καὶ συγκλονεῖται πᾶσα ἡ Ἑλλάς.

Εἰς ταύτας τὰς ὀλβίους καὶ ἀγαθὰς ἡμέρας
κυττάζω εὐχαρίστως τοῦ ἔθνους τοὺς πατέρας
ἐλθόντας ἐσπευσμένως μὲ πατριωτισμὸν
νὰ συντελέσουν ὅλοι 'στὸν ἐξωραϊσμὸν.
'Αλλ' ἐνταυτῷ κυττάζω μὲ φρένα ἐξημμένην
καὶ τὴν Βουλὴν μας ταύτην τὴν ἐξωραϊσμένην.

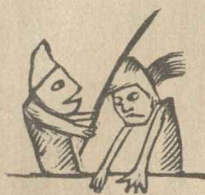
Τόσον ὁ Αὐτοκράτωρ πολὺ μᾶς ἀγαπᾷ,
κι' ἂν 'στὴν φωνὴν τῆς Κρήτης ὡς τώρα σιωπᾷ,
μὰ ἔχει σημασίαν ἡ σιωπὴ ἐκείνη
καὶ στέκει καρφωμένος ὁ νοῦς του ἐδῶ πέρα,
διὸ κι' ὁ Ψηλορείτης ἡμέτερος θὰ γίνη,
κι' ὅστις φρονεῖ ἀλλέως κακὴ ψυχρὴ του 'μέρα.

Μεγάλα γεγονότα συμβαίνουν κατ' αὐτὰς
καὶ δι' αὐτὸ καλοῦμεν ἐδῶ τοὺς βουλευτάς.
Μετά τινος ἡμέρας 'στὴν γῆν τῶν Ἀθηνῶν
πατεῖ ὁ Αὐτοκράτωρ τῶν φίλων Γερμανῶν,
ἐφ' ᾧ καὶ ὑπερχαίρει τὸ ἔθνος κι' ἡ Βουλὴ
καὶ τρέμει ὅλ' ἡ Δύσις καὶ ἡ Ἀνατολή.

Ἐξύπνησε τὸ ἔθνος καὶ ἄχυρα δὲν τρώγει,
μᾶς ἔρχεται κι' ἡ Νύφη μὲ τὸ συγγενολόγι,
ἀράζουν 'στὰ νερά μας πολλὰ θωρακοφόρα
καὶ πλοῦτον κάθε στόλος 'στοὺς Ἑλληνας θ' ἀφήσῃ,
τὰ Ἰσοζύγια μας θὰ πάρουν πάλι φόρα
κι' ἀπὸ τὴν ἀσιτίαν κανεὶς δὲν θὰ φοφήσῃ.

Κι' ἀφοῦ παραχορτάσῃ τοὺς ἐξωραϊσμοὺς
καὶ κουφαθῇ μ' Ἑλλήνων ὀξεῖς ὀγκανισμούς,
ἐπίσκεψιν κατόπιν θὰ κάμῃ 'στὸν Σουλτάνο
νὰ τὸν εὐχαριστήσῃ καὶ μὲ τὸ παραπάνω
δι' ὅσας προσπάθειάς κατέβαλε καὶ κόπον
νὰ αἱματοκυλίσῃ τῆς Κρήτης κάθε τόπον.

Ἐλπίζομεν δὲ πάντες μετὰ καιρὸν καμπόσον
νὰ πάρωμεν καὶ ὅλας τὰς χώρας μας τὰς δούλας,
ἀφοῦ καὶ ὁ μέγας Διάδοχος τῶν Ρώσων
ἐδιάβασε καὶ εἶδε τὴν «Τύχην» τῆς Μαρούλας.
Δι' ὅλ' αὐτὰ καὶ πάλιν μετὰ χαρᾶς πολλῆς
τὴν ἑναρξιν κηρύττω τῶν ἔργων τῆς Βουλῆς.

**Φασουλής και Περικλέτος,
ο καθέννας νέτος σκέτος.**

Φ.—'Ηλθε λοιπόν κι' ο Τσάρεβιτς εν τελετῇ μεγάλη...

Π.—'Ησουν και σύ, βρε Φασουλῇ;

Φ.— Καί τὸ 'ρωτᾷς, χαμάλη;

'Επάνω κάτω ἔτρεχε ἀμέτρητο ἀσκέρι
κι' ἐδῶ καὶ εἰς τὸν Πειραιᾶ τοῦ ἔκανε καρτέρι
καὶ συνεζήτει δι' αὐτὸν πᾶς εὐγενὴς πολίτης...
'Εξῆλθε οὖν 'στὸ πέλαγος ὁ Μανροθαλασσίου
καὶ τρεχαντήρια κάμποσα κι' ἡ μοῖρά μας ἡ μαύρη
καὶ τὸν Κορνίλωφ ἔφαχνε τοῦ Διαδόχου ναῦρη,
μὰ καὶ μὲ βάρκαις μερικοὶ ἐπῆγαν παραπέρα
γιατ' ἦτανε καλὸς καιρὸς κι' ἀνοίξεως ἡμέρα.
'Ο δὲ Κορνίλωφ, Περικλῆ, μετ' οὐ πολὺ ἐφάνη
κι' ἀνεπαράχθ' ἡ θάλασσα καὶ ὅλο τὸ λιμάνι,
καὶ μ' ὅλους μας τοὺς βασιλεῖς ὁ Τσάρεβιτς ἐβγήκε
κι' ἐμεῖς μ' αὐτὸν κι' αὐτὸς μ' ἐμᾶς τὸν διαβόλό του
καὶ τόσοι ἐνθουσιασμοὶ ἀνὰ τὸ πλῆθος ἦτο [βρῆκε,
καὶ 'στὰς κεραίας μερικοὶ ξερνοβολοῦσαν ζήτω,
καὶ τότε ἀπὸ κάμποσα ψαράδικα καίγια
'Εγῆκαν βρακάδες μερικοὶ μὲ τὰ φαρδιὰ μανίκια
κι' ἐκύτταζαν τὸν Τσάρεβιτς μὲ ἀδιαφορίαν
καθὼς καὶ ὅλης τῆς Αὐλῆς τὴν ὑψηλὴν χορείαν,
καὶ πάντα τὰ πληρώματα εἰς τὰς κεραίας ἦσαν
καὶ καραβόσκυλα πολλὰ ἐγαύγιζαν μὲ λύσσαν,
καὶ 'στὸν λιμένα τῶν Ἀλῶν
γινῆκαν ἄλλα τῶν ἄλλων.

'Εξῆλθε οὖν ὁ Τσάρεβιτς ἐν τελετῇ μεγάλη
μ' ἕνα καθοῦκι Ρούσικο ἀπάνω 'στὸ κεφάλι,
παντοῦ δ' ἐγένετο δεκτὸς μετὰ πολλῆς ἀγάπης,
ἐστρώθη δὲ πρὸς χάριν του καὶ τῆς Περούσις τάπης,
Κοζάκου δ' ἔφερε στολὴν ἀπὸ τὰς θαυμασίας,
ἀλλὰ κι' ἐπιχιτώνιον μὲ παρυφὰς πλουσίας,
καὶ τῶν Ρωμηῶν 'λαχτάρισαν ἡ ἔρημαις καρδιάς,
κι' ἐβγήκαν οἱ μπακάληδες μὲ ἀπλутαις ποδιᾶς,
ἐνφ' δὲ ὅλοι, Περικλῆ, τὸν ἔβλεπαν 'στὸ στόμα
ὁ Τσάρεβιτς τῇ μύτῃ του βαστοῦσε ἀπ' τῇ βρῶμα,
καὶ 'στὸν λιμένα τῶν Ἀλῶν
γινῆκαν ἄλλα τῶν ἄλλων.

Εἰς δὲ τὸν Σιδηρόδρομον μεγάλοι ταραχαί...
ἐκεῖ τὸν ὑπεδέχθησαν τοῦ κράτους αἱ ἀρχαί,
πᾶς κύριος σημαντικὸς, πᾶς ρέκτης εὐπατριδῆς,
τῶν Εὐελπίδων ἡ Σχολὴ κι' ὁ Παρασκευαίδης,
κι' ὁ Βασιλεὺς 'στὸν Τσάρεβιτς πολλὰς συστάσεις κά-
καὶ τέλος, θεῖα χάριτι, καὶ 'στὰς Ἀθήνας φθάνει. [νει
Τότε δὲ τότε χαλασμοὶ καὶ τρίζιμον ὁδόντων,
ἐκεῖ παρῆσαν, Περικλῆ, πολλοὶ τῶν πρωτευόντων,
κι' ὁ Τσάρεβιτς ἐκύτταζε μὲ τόσον θαυμασμόν
τῆς ἀθανάτου πόλεως τὸν ἐξωραϊσμόν,

κι' ὁ Δήμαρχος τῶν Ἀθηναίων ἐν τόσῃ συγκινήσει
ἀπὸ κοντὰ του ἔτρεχε γιὰ νὰ τὸν προσφωνήσῃ,
κι' ἐν μέσῳ τῆς ὀχλοβοῆς κι' ἐκείνης τῆς ἀντάρας
'φορτώθηκε 'στὸν Τσάρεβιτς μὲ λόγο μιᾶς πεντάρας.
Οὐ μὴν τὸν ἐχαιρέτησε μετὰ χαρᾶς τᾶσκέρι,
τὸ ἐχαιρέτα δὲ κι' αὐτὸς μὲ τὸνα μόνο χέρι,
γιατὶ τὸ ἄλλο, Περικλῆ, τὸ εἶχε εἰς τῇ μύτῃ...

Π.— Ἀλλὰ γιατί, βρε Φασουλῇ;

Φ.— Διότι, βρε κοπρίτη,
ὁ Τσάρεβιτς τῇ μύτῃ του βαστοῦσε ἀπ' τῇ βρῶμα
κι' ἐξηκολούθησε κι' ἐδῶ νὰ τὴν κρατῇ ἀκόμα.

Π.— Μπᾶ!

Φ.— Τί φωνάζεις ἔτσι μπᾶ;.. μπᾶ! μπᾶκα καὶ καὶ

Π.— Ἀλλὰ τὸν εἶδες, Φασουλῇ;

Φ.— Μὲ εἶδε καὶ τὸν εἶδα,

καὶ δόξτου ζήτω μὲ φωτιὰ καὶ μὲ βραχναῖς φωνάρας
ποῦ ἔλεγε πῶς ἔφαγαν μὲ λάδι ἀγκινάρας.
Οὕτω λοιπὸν ὁ Τσάρεβιτς τὴν πόλιν διελάσας
καὶ ἀρκετὰ συγκινήσεις καὶ ἀρκετὰ γελάσας
εἰς τὸ Παλάτι ἐφθασε μετὰ πολλοῦ καμάτου
κι' ὁ Βασιλεὺς τὸν ἔκλεισε εἰς τὰ δωμάτιά του.
'Εν τούτοις πλῆθος, Περικλῆ, ἀνθρώπων διαφόρων
ἐγύριζε περίεργον ἐκτὸς τῶν Ἀνακτόρων,
κι' ἐπρόσμενε τὸν Τσάρεβιτς ἡ μούρη κάθε μύτη
νὰ 'βγῇ ἀπ' τὸ παράθυρο καὶ ρούβλια νὰ τοῦ ρίξῃ,
κι' ἐγὼ μὲ ταύτην τὴν χρηστὴν καὶ ἀγαθὴν ἐλπίδα
ἐκύτταζα τ' Ἀνάκτορα, μὰ τίποτα δὲν εἶδα.
Τοιαῦτα τὰ τοῦ Τσάρεβιτς ἐν πάσῃ συντομίᾳ,
καὶ τώρα πάλιν γίνεται μεγάλη τρικυμία,
διότι χθὲς κατέφθασε 'στὸ Ἄστυ ραδινὸς
κι' ὁ τῆς Δανίας Βασιλεὺς ὁ καὶ Χριστιανός,
τοῦ Βασιλέως ὁ πατήρ, λαμπρὸν κατέχων θρόνον,
καὶ τρισμακάριος παπποῦς τοσοῦτων δισεγγόνων,
μάγιον πατερφαμίλιας ἐτ' ἐγκλιμπους ἀτάβις,
μὰ δὲν 'μπορεῖς Λατινικὰ ἐσὺ νὰ καταλάβῃς.
Καὶ ἦτο πλῆθος πάμπλου ἐκ πάσης ἡλικίας
καὶ ὁ Χατζηδημήτριος ὁ τῆς Δανιμαρκίας,
καὶ μετ' αὐτοῦ παρίστατο 'στὴν χαύραν τὴν πολλήν
κι' ὁ νέος Ὑποπρόξενος, ἀλλὰ χωρὶς στολὴν,
κι' ἐγὼ τιμὼν καὶ τὸν Δανὸν καὶ ὅλην τὴν Ἑλλάδα
μὲ τοῦ Σκουλούδη ἔτρεξα τὴν δανεικὴν βελλαδά,
καὶ τοῦ Δανοῦ Χριστιανοῦ ἐσάστισε ὁ νοῦς
μ' ἐμᾶς τοὺς Ἑλληνόπαιδας καὶ τοὺς Χριστιανούς
ἡ γῆ δ' αὐτὴ τῶν ἀγαθῶν κι' ἡμῶν τῶν ψωραλέων
Αὐτοκρατόρων ἔγινε κοιτὶς καὶ Βασιλέων
κι' ἀκούω ἐκ τῶν οὐρανῶν ἀγγέλων συναυλίας...
μὰ ἔφθασε μὲ τοὺς Δανοὺς κι' ὁ Πρίγκηψ Οὐαλίας
ὁ δὲ Μεγαλειότατος κι' ὁ κόσμος δὲν προφθάνει
τὴν πρέπουσαν ὑποδοχὴν σὲ ποιεῖν νὰ πρωτοκάνῃ.
Καὶ δι' αὐτὸν συνέβησαν τὰ ἴδια καὶ τὰ ἴδια,
προσφώνησις Φιλήμονος, παράταις, κανονίδιζ,
καὶ 'στὸν λιμένα τῶν Ἀλῶν
γινῆκαν ἄλλα τῶν ἄλλων.
Π.— Καὶ ὅρσε τρεῖς 'στὸν ἀφαλόν.

Ὁ κύρ Μπουλίκης ὁ Σταυρῆς, γνωστὸς εἰς ὅλους πλέων,
ὁ δίδων τόσας δωρεὰς εἰς τέκνα Βασιλέων,
ἀπὸ μικρὸν πρὸς τὸν Ρωμηὸν εὐγνωμοσύνης φόρον
πενθῆντα φράγκα ἔστειλε 'στὰ Φασουλᾶκια δωρον.

**Ὁ Οὐαλίας κι' ὁ Φασουλῆς
μετὰ μεγάλης κι' οἱ δρὸ στολῆς.**

Φ.— Καλῶς ὀρίσατε καὶ σεῖς, ὦ Πρίγκηψ Οὐαλίας,
εἰς τοῦτο τὸ βασιλεῖον τῆς διαρκούς εὐκλείας.
'Αν εἰσθε μέγας κύριος τοῦ ἀχανοῦς Λονδίνου,
τοῦ Τσέστερ κόμης ἔνδοξος, τοῦ Γάρρικ, τοῦ Δουβλίνου,
τοῦ Ραθεζᾶῦ πρῶτος δοῦξ κι' αὐτῆς τῆς Κορνουάλης
καὶ τοῦ μεγάλου Ράνφριου βαρῶνος πρὸς τοῖς ἄλλοις,
τῶν Νήσων λόρδος κράτιστος καὶ τέκνον τῆς Ἀνάσ-
καὶ τζέντλεμαν διάσημος τῆς Ἑσπερίας πάσης, [σης
καὶ κυνηγὸς καὶ σκοπευτὴς καὶ κάλτσα τοῦ διαβόλου,
ἐγὼ γι' αὐτοὺς τοὺς τίτλους σας δὲν σᾶς τιμῶ καθόλου.
'Ο Φασουλῆς σᾶς ἀγαπᾷ, ὦ Πρίγκηψ, παραφόρως
γιὰ ἕνα μόνον τίτλον σας, γιατ' εἰσθε τζογαδόρος.
Πρ.— Ἐγκωγε, μίστερ Φασουλῆ, αἱ λόβ γιού ἐπίσης.
Φ.— Γι' αὐτὸ πρωτεύει πάντοτε ἡ ἐξοχὸς σας φύσις,
γιατ' εἰσθε πάντα κουβαρντᾶς καὶ γρόσα δὲν ψηφᾶτε
κι' εἰσεύρετε 'στὰς ἡδονὰς τοῦ κόσμου νὰ τρυφᾶτε,
καὶ οὔτε φαίνεσθε ποτὲ φιλόργυρος κασσίδης,
δι' ὃ δικαίως λέγεσθε ὁ πρῶτος εὐπατριδῆς.
Πρ.— Αἱ κονφές, ὁμολογῶ πῶς παίζω πότε πότε.
Φ.— Παρακαλῶ τὴν χεῖρα σας τὴν ἀβροτάτην δότε

κι' ἐλάτε, Ὑψηλότατε, μ' ἐμὲ τὸν μπεχλιθάνη
'στὸ Ἐντεν Κλόμπ τοῦ Πρίντεζι κι' ἐκεῖνο τοῦ Ἀσ-
νὰ βοηθήσετε καὶ σεῖς ἐμᾶς τοὺς φουκαράδες [λάνη,
καὶ μερικοὺς ν' ἀφήσετε Πριγκηπικούς παραδες.
Γιού γκέιντ;... ἐκερδίσσατε ποτὲ εἰς τὰ χαρτιά;
ἐμένα πάντα, Πρίγκηψ μου, μοῦ δίνουν εἰς ταῦτις,
καὶ βλαστημῶ ἐνίοτε μὲ χεῖλη ἀφρισμένα
ἐκεῖνον ὅπου μ' ἔσπερνε κι' ἐκείνην ποῦ μ' ἐγένενα,
καὶ τώρα ποῦ κατήντησα ὁ ἔρημος φαρίνα
βγάξω κι' ἐγὼ τὸ ἄκτι μου εἰς τὴν στραβὴ κοντσίνα.
Πρ.— Γιού λόστ;... ἐχάσατε πολλὰ;
Φ.— Κι' ἂν σᾶς τὰ πῶ τί βγαίνει;
'Αφῆτε ὅσους ἔχασαν νὰ 'βρίσκωνται χαμένοι...
μὲ ἄλλους λόγους μ' ἄφησαν ἀγρόν ξηρόν καὶ χέρσον.
Πρ.— Ὡ! τί ὠραῖον πρόσωπον!... οὐδὲ τσάρμιν πέρσον!
Φ.— Κανεῖς 'στὴν ὠραιότητα τῶνόντι δὲν μὲ φθάνει
κι' ὅμως καμμιά τὸν ἔρωτα δὲν θέλει νὰ μοῦ κἀνῃ.
'Αλήθεια, Ὑψηλότατε, μὲ λύπη μου μανθάνω
πῶς εἰσθε πρῶτος γυναικῆς καὶ μὲ τὸ παραπάνω,
καὶ ὅπου δῆτε θηλυκὸ σᾶς πέφτουνε τὰ σάλια
κι' ὅλαις μαζὶ σας χάνουνε ταύγα καὶ τὰ Πασχάλια.

Κρίμα σὲ σὰς νὰ χάσκετε μὲ Λαῖδες καὶ μὲ Μίς...
κρίμα 'στὸν πρῶτο τζέντλεμαν, φωνάζομεν κι' ἐμεῖς.
'Εγώ, Πανυψηλότατε, ἐξ ἀπαλῶν ὀνύχων
ἀποστροφὴν κι' ἀπέχθειαν πρὸς τὰς γυναῖκας εἶχον,
αὐτὰ τὰ Μαρκολφίδια, τῆς Εὐας τὰ βλαστάρια...

Πρ.—'Ὅσα ντὲν φτάν' ἡ ἀλεποῦ τὰ κάνει κρεμαστάρια.

Φ.—'Εχετε λάθος, Πρίγκηψ μου, καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε,
διὰ τοὺς λόγους μου αὐτοὺς βεβαίως ἀπορεῖτε,
ἀλλὰ ἐγὼ σὰς βεβαίω μὲ ὅρκους μου ἀπείρους
πῶς πάντοτε περιφρονῶ αὐτοὺς τοὺς ποδογύρους,
καὶ τὰς γυναῖκας θεωρῶ καθ' ἅπαντα τὸν χρόνον
ὡς ἓνα εἶδος μόμπιλα, ὡς ἔπιπλα καὶ μόνον,
ποῦ πάντοτε χρειάζονται συχνὴν ἐπισκευήν,
διὸ καὶ ἀφοσίωσιν μὰς χρεωστοῦν στραβὴν,
κι' ἂν ἔχουν γλῶσσαν, Πρίγκηψ μου, γιὰ νὰ μὰς ὀμι-
ἀλλ' εἶναι μόνον μηχαναὶ γιὰ νὰ γεννοβολοῦν. [λοῦν,

Πρ.—'ὦ! Στιούμπιτ φέλο... εἶσαι βλάξ!..

Φ.— Εὐχαριστῶ, βαρόνε,
ἀλλ' ὅμως οἱ ποδογυροὶ ἐμένα δὲν μὲ τρῶνε.

Ντραπῆτε 'λίγο, Πρίγκηψ μου, σὰς λέγω νέτα σκέτα...
μὲς καρακάξας ἔπεσε ἡ βρωμοκαλτσουδέτα,
κι' ἀμέσως ἔγινε αὐτὴ τὸ θέμα τῆς ἡμέρας
εἰς τῆς Ἀγγλίας τὰς μικρὰς καὶ τὰς μεγάλας σφαί-
κι' ἐκάματε παράσημον τῆς ἐπιγονατίδος, [ρας,
τὸ πρῶτον καὶ καλλίτερον τῆς φίλης σὰς πατρίδος,
καὶ σεῖς μ' ὑπερηφάνειαν καὶ κόμπον τὸ φορεῖτε
καὶ τοῦτο δόξαν καὶ τιμὴν ὑψίστην τὸ θαρρεῖτε.
'Ὀνὶ σουὰ κι' μὰλ ἰ πάνς!... τί ὄνειδος καὶ χλεύη!...
ἐπάνω 'στὸ κεφάλι μου τὸ αἰμά μου θ' ἀνέβη. [δες,
Μὰ πῶς μοῦ κάνουν τὴν χολὴν κι' ἡ Μίς καὶ ἡ Μυλλαῖ-
ποῦ καίουν ὡς 'Ηφαίστεια κι' ὡς εἶδος ναργιλέδες,
κι' ἄμα τοὺς 'πῆς γιὰ 'σώβρακα τὰ μάτια κάτω σκύ-
[βουν

καὶ μὲ τὰ δύο χεῖρά των τὴν ἐντροπὴν των κρύβουν,
πλὴν κατ' ἰδίαν λύονται αἱ φλύαροὶ των γλῶσσαι
καὶ τείνουν πρὸς τὸν ὄροφον τὰς Περσικὰς γελῶσαι.
'ὦ Πρίγκηψ Ὑψηλότατε, τί ὄνειδος καὶ χλεύη!...
ὡς πᾶνε εἰς τὸν διάολο τοῦ Σατανᾶ τὰ σκεύη,
καὶ ὡς μὰς ξεφορτώνωνται τοῦ κόσμου αἱ κυρίαι,
αἱ ἄχραντοι Μαγδαληναὶ καὶ ὅσαι Μαρίαι.
Καὶ σεῖς ὁ ἔνδοξος βλαστὸς ἐπιφανῶν προγόνων
ἂν ἀναγκαῖα ἔπιπλα τὰς θεωρῆτε μόνον,
ὦ! τότε, Δοῦξ τοῦ Κορνουάλ, ἐκ μέσης σὰς συγχάριω,
προθύμως δὲ τὰς χεῖράς μου ὡς φίλος σὰς προσφέρω.
'Αν ὅμως δυνατός σεβντὰς σὰς ψήνη τὰ τζιέρια,
ἂν δι' αὐτὰς ρεμβάζετε καὶ βλέπετε τὰστέρια,
ἂν εἰσθε τέλος Βέρθερος ἢ Φάουστ ἢ Ρωμαῖος
καὶ ιδεώδη πλάσματα διώκετε δρομαῖος,
ἂν τὰ μὲν αὐτὰς πετᾶτε 'στὸν ἀέρα
ὡς ὁ Ροδόλφος ὁ τρελλὸς πρὸς χάριν τῆς Βερτσέρα,
κι' ἂν τὰς γυναῖκας ὡς σωστὰς ἀνθρώπους θεωρῆτε,
τότε δὲν ἔχετε μὲν αὐτὰ καὶ νὰ μὲ συγχωρῆτε.

'Αλλ' ἤδη ὡς ἀφήσωμεν αὐτὰς τὰς θεωρίας
κι' ὡς ἔλθωμεν 'στὼν Ἀθηναίων τὰς Μίς καὶ τὰς κυρίας.
Κι' ἐδῶ θὰ 'βρῆτε, Πρίγκηψ μου, πολὺ καλὰ κομμάτια
μὲ χίλια δρᾶ τσακίσματα, μὲ κάθε εἶδους μάτια,
κι' ἂν εἰς ἐμένα δὲν σφαλοῦν καμμιὰ φορὰ τὸ μάτι,
ἀλλὰ γιὰ σὰς τὸν Πρίγκηπα 'μπορεῖ νὰ γίνη κατὶ,
καὶ καθεμιὰ Μαρκόλφα μὰς γιὰ σὰς θὰ λαχταρίση
καὶ ἡ Μυλλαῖδη Φασουλὴ ποθεῖ νὰ σὰς γνωρίση,
καὶ δὲν θὰ εἰσθε κύριος ἀπὸ μεγάλο τζάκι,
ἂν δὲν ἀφήσετε κι' ἐδῶ κἀνένα 'Εγγλεζάκι.
Κι' ἐδῶ θὰ εὑρετε καλὰ καὶ ἀγαθὰ μεγάλα
καὶ τὸ ἀθάνατο νερὸ καὶ τοῦ πουλιοῦ τὸ γάλα,
καὶ τόσα καύκαλα σοφὰ μὲ χαλασμένη κόρδα,
ἀλλὰ καὶ Λόρδους ἀρκετούς, ποῦ παίζουν πάντα λόρδα.
Καὶ τώρα ὅλ' ἀφήτε τὰ καὶ φασκελώσετέ τα,
κι' ἐλάτε, σὰς παρακαλῶ, νὰ παίξωμε πασσεῖτα.

(Ὁ Πρίγκηψ πιάνει τὰ χαρτιά καὶ παρευθὺς ποντάρει
πενήντα λίραις μὲ οὐρὰ ἐπάνω 'στὸ πεντάρι,
κι' ὁ τζογαδόρος Φασουλῆς τοῦ κάνει ἓνα σκέρτσο
καὶ βγάζει σὸτο τὸ ἐπτὰ καὶ τὸ πεντάρι τέρτσο).

Πρ.—Γιουῦ τσίτ μι... κάνεις ζαβολιαῖς...

Φ.— Τέτοια ἐγὼ δὲν κάνω...
ἂν ἔπαιζα μὲ ζαβολιαῖς, δὲν ἤθελα νὰ χάνω.

(Δρὸ τσέκλα ἐκατὸν λιρῶν ποντάρει καὶ 'στὴ ντάμα
καὶ τέρτσος πάλι ἔρχεται ὁ Πρίγκηψ ἐν τῷ ἄμα).

Πρ.—Γιουῦ τσίτ μι, μίστερ Φασουλῆ...

Φ.— Μὴ 'βρίζετε, καλέ...

(Ὁ Πρίγκηψ τσέκλα τέσσερα ποντάρει 'στὸν Βαλέ,
τὸν φέρνει δὲ ὁ Φασουλῆς 'στὸν πρῶτο πρῶτο λύκο).

Πρ.—Γκόντεμ!... γκαίντοῦρι Φασουλῆ... εὐτὺς ἀπάνω σήκω.

(Ὁ Πρίγκηψ τὸν ἐννόησε πῶς τοῦκανε σκαλέταις
καὶ τὸν ἀρπάζει μὲ θυμὸ ἀπὸ τῆς δρᾶ σπαλέταις,
κι' εὐθὺς μὲ μία μπόξ γροθιά τὴ μύτη τοῦ ἀνοίγει,
τὰ χάνει δὲ ὁ Φασουλῆς καὶ ὅπου φύγη φύγη).

Καὶ ὀλέγαις ποικιλίαις, μ' ἄλλους λόγους ἀγγελείαις.

Τῶν Ἐκλεκτῶν τὸ Ἐκτακτὸν καὶ Πανηγυρικὸν
μετὰ ὥραιας μουσικῆς κι' εἰκόνων τεχνικῶν
πρὸς μόνον εἴκοσι λεπτὰ ὡς σήμερα πωλεῖται
καὶ τρέξετε νὰ πάρετε, γενναῖοι συμπολίται.

Βαρότσης καὶ Βαζαῖος, δρᾶ σύντροφοι μαζι,
κοντὰ εἰς τὸ γνωστὸν σὰς τοῦ Γκιόρα μαγαζι.
Δοιπὸν εἰς τοῦ Βαρότσης πωλοῦνται κατ' αὐτὰς
μὲ σύμβολα Κογκάρδαι διὰ τὰς ἐορτάς,
καθ' ὅλα ἐγκριθεῖσαι κι' ὑπὸ ἐπιτροπῆς,
κι' ὡς πάρη γιὰ τοὺς γάμους ὁ κάθε τσελεπῆς.

Ὁ Ρωμηὸς γνωστὸν σὰς κάνω — πῶς 'στὸ σπῆτί μου ἀνέβη,
'στὴν Νεάπολιν ἀπάνω, — κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
μὲ ξενοδοχεῖον Εὐδὴ, — δρᾶ 'στὸ λάδι, τρεῖς 'στὸ ξύδι,

μὲ Χημεῖον, μὲ μιὰ μάνδρα, — μὲ μεγάλ' οἰκοδομή,
καὶ μιὰ χήρα δίχως ἄνδρα, — ποῦταν ἄλλοτε μαμμῆ.